

Morir per un mocador al cap, lluitar per la llibertat

written by Llorenç Prats | 29 de setembre de 2022

Les noies iranianes estan demostrant una determinació encomiable. No volen que les obliguin a dur un mocador al cap. Volen exercir la seva llibertat. A Catalunya, en canvi, s'està produint un efecte invers, i s'entén, almenys per determinades entitats socials i grups polítics, que el mocador el cap en una dona és una forma d'identitat a respectar, àdhuc en l'escenari públic. Comenten que és una expressió cultural més i que no pot ser un referent per exacerbar la xenofòbia ni molts menys el racisme.

Tot i que seria el més desitjable, com exposen aquests grups, que tothom vestís com volgués i tothom fos respectat en la seva singularitat, a la pràctica sembla que es faci bandera d'un estil d'indumentària (que inclou el mocador al cap en les dones) com a dinamitzador de col·lectius socials amb finalitats electorals. És a dir, per quatre vots, hom tractaria de reclamar el suport de la immigració musulmana, no fent escarafalls de les duríssimes i injustes circumstàncies que pateixen les dones iranianes. Unes circumstàncies tan dures i injustes com la tortura i l'assassinat.

Si això no fos poc, el problema s'accentua amb les diferents polítiques públiques quan intenten normalitzar la diversitat religiosa i cultural en el nostre territori. És així de greu perquè s'oblida que el vel al cap de les dones potser també es viu com una imposició aquí, entre grups de dones recloses dins dels seus grups d'origen. Aquestes dones, per tant, viurien una doble pressió, la dels poders públics emparant l'ús del vel i la dels seus cercles tancats per raons de llengua (àrab, normalment) o religió (islam). I tot plegat, amb la contradicció que mantenen els grups polítics quan reclamen l'autodeterminació, en la mesura que això suposa una nació

forta i una oferta per al món, però no fan gran cosa per seduir els nouvinguts de la seva integració.

L'oferta catalana per a tothom que vingui a viure i treballar hauria de ser clara: un espai de llibertat, sense prejudicis, units entorn de la nostra llengua, el català, tot fent que els poders públics apliquin i defensin la neutralitat que suposa la normalitat nacional de la nostra tradició, els nostres costums i la nostra història.

Un mocador al cap no és cap novetat entre els catalans. Les àvies ja en duïen i en el món rural sovint és usat. També per raons religioses, entre les monges catòliques. Però mai havia costat la vida a ningú, com passa ara a l'Iran. L'occidentalització, de fet americanització, ha fet desaparèixer aquest costum de portar vel per cobrir el cabell femení. Hom esperaria que també passés entre els col·lectius de nouvinguts àrabs, en una següent generació. Altres llocs d'Europa, tanmateix, han constatat que això no passa i que més aviat empitjora, en general.

Per tot això, si s'aplica la màxima que els poders públics han de protegir les parts de població més desprotegides, cal dir que en aquest cas són les dones que aquí no volen dur vel, tenallades com estan pels seus entorns més pròxims o les famílies d'origen, sempre vigilants; i tot sigui dit, també per la feblesa de l'oferta nacional que els catalans estan disposats a mantenir. Per això, s'espera una reacció clara de la classe política catalana: a Catalunya no cal que les dones portin vel al cap, poden anar tranquil·les i segures, tant si no el porten com si el porten.